

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njeđželske łopjeno. •

Budyschin

10. junija 1928

Bauzen

Čištoč a nakład Šmolerjez knižicziščętnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wukhadža łóždu šobotu a plačzi bęrtlętnje 108 šlotnyh pjenjełow.

1. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Psalm 78, 1—7.

Měj Jesom Khrysta w pomjatklu,
Klž sa tebje je pobnył
We hórkej šmjerczi na šchižu;
S tym je czi šbóžnosć dobył.
Wón wot hrěcha a wot šmjercze
Pšches šwoju šmjercz cze wumohł je.
Křwal joh' sa tajku lubosć. (Křrl. 725, 2.)

Kač wjele dobrego počěrjenja sa čłowjeka s toho wědomja wukhadža, so je wón lubowany a so šu šo sa njeho wopory pšchinježke. My šnutsłowne pohnuwanja a namokwjenja šaczuwamy, hdnž škšchimy wo lubosći Božej, kotraž je šo nam w Khrystužu Jesužu šjewiła. Khrystuž we šwojim šłowje a we šwojich škutkach je sa našču dušču šhlěb žiwjenja. Tohodla nješabudžmy jeho lubosć. Šižo pobožny spěwał stareho šłuba šwój lud napomina, šo tola njeby šabnył Boži šakon, Bože šlubjenja a Bože šutki. Tole napominanje je wobjebe našchemu čažej s jeho rospróščenjemi a jeho jenostronšćimi starosćzemi wo šwontowne derjehicze nusne. Štatne šakonje drje čłowjek šterje dopjelnja, dokełž škšostanje na pšchestupjenje hušto hnydom ščęhuje, ale Božemu wěcznemu šakonjej wón pyta čęeknyč a Božu ščęrpliwošč njewužitnje wužitwacž. Njemylcze šo, Bóh šo njeda sa šmęch męcz. Kelto wobarnowazeje Božeje šmilnosćze pak leži w Božim šakonju, kelto trošhta w jeho šlubjenjach, kelto natwarjazeje mozy we jeho škutkach! Tohodla je našča pšchikšusćnyč, Bože šutki, kotraž je wón s našchemu šbožu dołkonjał, w džakownej wu-

trobje wobšhowacž a tež našchemu dorosťej pšchpowędacž a je mu jako wažne herbštwosť sa čłowjeku dušču podawacž. Se wščeje škutnosćzu našch psalm našch čaž napomina: Wobšhowajcze w pomjatklu a we wutrobje praštare bibliške štawišny; pšchetož

1. wone pošćiczeja wam Boži šakon a Bože šwędczenja,
2. wone podawaja wam trošht a mój s dobremu.

Šušto šo džęška na to štorži, šo šu ludžo jara šwjeřšćni, šwętni, šo jeno na hospodařske a politiške šamęrn šebi myšla, hušto jeno sa rospróščenjemi šonja, a hdnž nusa pšchindže, šu bjes trošhta a nadžije a — šćoncznje hušto došč šadwěluja. Na čim to leži? Woni njewopominaju, kaške wopory lubosćze šu sa nje pšchinješene, kač droho šu wukupjeni. A s čęeho tole wukhadža? Woni wjazy nješnaja te wulke Bože šutki, jeho šrutny šakon a jeho šłódki ewangelij. Šušto hižo doma nješku wjele wo tym škšcheli, ale tež w šchuli šo jim njeje wjazy telko wo tym powjedał; w našchim čažu je wukublanje mlodžiny w nabožnym dušču pšchęzo bóle wotebęrał s wulkej ššłodže sa dušču naščeho luda. Kunjewon Božemu wěcznemu porjadej dyršimy wuknyč šo podčęižnyč a jeho šłowo rosunicž. Šaj šamo ewangelij hašle potom naššłubšcho škutkuje, hdnž je čłowjek pšches Boži šakon šebi dał wutrobu šmjehčicž. O šo byčmy tola Božu šwjatu wolu šejnali! A tomu wščať šmy tež w šwjatej ščęčenizy powołani, šo byčmy šo Božej šwjatej a hnadnej woli podčęižnyli. A na łóždu ščęčenizy ma šłędowacž ščęšćizjanske woczehnjenje. Ša to šo šobu štaracž, šu šmóššja pšchi šwjatej ščęčenizy šlubili. Kač mało pak ščęčene džęczi pošdžišcho wo Božim šakonju a Božich šwędczenjach šhonja! Wšchitzy štaršchi dyršjeli tola

ščeščizijanski wěru jako šwjate herbštwo šwojim džěczom podawacž. My tola njechamy do póhanškeje njewědomoscze šapadnyč a šebi wopacžne myšle wo Božy čžinicž abo šebi škami škwój šakon wunamafacž. Póhanštwo wšchaf je po wucžbje šwjateho pišma š tym nastalo, šo čžlowjekojo we šwojej nje-
 džakownosczi Boha š žyła šabnyču a potom šebi škami šwojich bohow čžinjachu; a šak šměšchni šo š tym ščžinichu! Šako šo mudri šdachu, buču šklasni! Dženka je wulki čžadž, šo šo ščeščizijanski staršchi na škwój nadawš dopomnja, bibliške stawišny šwojim džěczom do pomjatk šašchžěpicž a šdžeržecž. Šak šhudži šnyčmy šnyli, nješnyčmy nicžo wjazy wjedželi wo šewjenjach Božich, wo Božej lubosczi š nam čžlowjekam, abo nješnyčmy wjazy pucž š žiwjenju šnali. Ššto pomha čžlowjekej, hdy šy wón žyły šwět dobył a šak na šwojej dušchi šškłodowak? Šso wě — Božu ruku tež w štawišnach šwěta a ludow pošnajemy, ale šakne šwětlo do wšcheho šwětneho žiwjenja tola šakle pada ššches Bože šłowo; a najjašnišho je Bóh šo šjewił něhdy šwojemu ludu Šisraelskemu a najrosumliwišho š nam rěčžak ššches šwojeho šyna Šesom Šhryšta. Šele šprastare štawišny njech šo ženje nješabudu w našchim ludu. Šnu-
 jaze šěšche, šak šisraelske džěczi Boži wulki mišoscziwy škuff wuwjedženja šisraelskeho luda š kraja roboty, Šegiptowškeje, štajnje šebi žiwje do pomjatk šawołachu š tym, šo pašahšwjedžen lětnje šwjecžachu. Šak wšchaf tež my ščeščizijenjo po Šhryštušowym wuštajenju Bože wotkasanje šwjecžimy jako wopomnjecze na wumoženje čžlowjekšwa š wjele hóršcheho roboczanišwa, š wotrocžkownšwa hřechow, ššches Šhryštušowu šmjercž. Šle šo šy tola našch lud tež wopradowže šorjadnje šwjecžil tuto wopomnjecze džiwow Božej hnadny! —
 Njebjesku mudrocž je nam Bóh šjewił we šwojim šłowje, šotrež nam šrawy pucž ššches žiwjenje poškasuje, hdyž wón ššches šwojeho šyna rjeknje: Šytajcže šak najšjedny Bože škraleštwo, dha budže wam wšchitko druhe ššchidate, abo: Wšchitko, šštož wy čžecze, šo šnyču wam ludžo čžinili, to čžinčže wy jim! abo ššches šapošchtoła: Bóh je šwěrnny, škiž waš njebudže špytowacž ššches wašche šamoženje. Nješku to rjane šwědcženja? Šwaš na nje!

Potom wone čži tež štrošcht a móž dawaju. Šo čžlowjek štajnje štrjeba, a tež našchi ššchichodni budža to štrjebacž. Ščže-
 ho čžješch ššchi wědomju šwojeje hřěšchniwoscze abo njedoškonjanošcže šebi štrošchta nacžerpacž? Šola jenož še šjewjenja Božej hnadny, šotraž je w Šhryštušku nam wodacže hřechow ššchihotowala. Šo je rjane šłowo: Wěšcže, šo wy nješcže še šachodnym šklotom abo ššlěbrom wukupjeni wot wašcheho šni-
 cžomneho woběndženja po wótzow wašchnju, ale š drohej šwjatej škwju Šhryštuška. Šak še šo wótz našcheje ewangelškeje šyrkwje, Šluther, w štyšknosczi šwojeje dušche štrošchtowak še šłowom šwjateho pišma: Šny džeržimy ša to, šo čžlowjek šrawy budže šjes šakonja škuffow, jeno š wěry. Šakle w tym šłowje namaka wón šjewjene wšchitko, šštož jeho po šprawdošczi šacžna dušcha štrjebašche. Š čžim čžješch ty šwoje šwědomje šměrowacž? Še žany mi šóšchtami šwěta njemóžješch šnutškwonny pošoj nabycž. Šenož šnada našcheho Šnješa Šesom Šhryšta, šluboscž Boža a šdostatš šwjateho Šucha je nam šaklad našcheje šbožnowšcže. — Šo šak je tež wažne, šo šakle dušchine šhonjenja šo džěczom dale špodawaja, šo nješnyču še šakle ššches šškłodu šmudrocž šawukle. Šdyž ty šnadž šwojim džěczom njemóžješch žane šemške šubla šawoštajicž, wulki dobył ša šemške žiwjenja móžješch tola šim poškicžicž, hdyž šim šwoje najšnutškwonišche šhonjenja šdžělišch a šim šak pucž ššches žiwjenje šrunašch. Šwopomá šohodla wošebje: Šhryštuš je pucž a wěrnoscž a žiwjenje. Šichtó njepšchidžže š Wótzej, ššhiba ššches

njeho. Šuchowna móž ša naš wukhadža š Božich štawišnow. Škuffi Bože, hdyž je šrawy wopominamy, naš w šdowěrenju šdžerža a to je šrošbudžaze ša čžlowjekše šbožo. Š šwjate pišmo naš wucži, šo šnyčmy šwoju nadžiju na Boha štajeli. Šwón je šon wěčžny, wšchehomóžny a šhadny. Šštož Bohu wšchón šo šdowěri, šon na šadny pošš njetwari. Šacž budža našch pošchichodni na Boha šwoju nadžiju štajecž? Šženka ju ludžo šhusto na šwoje šjenješ, abo šwoju móž a štrowoscž abo na škwój šrošum štajaja, ale to wšcho šandže. Šuž njedajmy šo ššebacž, ale

Dowět šo, šluba dušcha,
 Šso špušchcžej na Boha.
 Šo Božej ružy škufcha,
 Šo pomha š nješboža!

Š wješkelej, wěryjazej a džakownej wutrobu čžjemy šohodla Boha poššed ludžimi wušnacž a šad jeho škuffi a šwoje šhonjenja we wěryje tež druhim pošchpowědacž, šo šy jeho čžješč w našchim ludu pošchiběrala a my šebi jeho škraleštwo šmjes nami škručžili.

Šswjata Šrojza.

Škóž: Wšchitzy ludžo wotškal čžahnu.

Lubuj Boha wšche wšcheho
 Š žykej šwojej wutrobu,
 Šžerž tež wšchitke šasnje jeho
 Šwólniwje a š luboscžu.
 Šwón naš šjedny šubowašche,
 Ša naš šwojoh' Ššyna šašche,
 Šjedny šacž my na šwěcži
 Ššchmy tehdy šrodženi.

Lubuj dale wšche wšcheho,
 Šmoja šluba wutroba,
 Šad a šwólniwje tež šoho
 Šnješa Šesom Šhryštuška,
 Šotryž, šhaj, po Šótz šadže,
 Šo šy šako pošchinyšš š hnadže
 Šofutneho hřěšchnika —
 Ša našch hřech šo šmoricž ša. —

Šornjo šimaj wšche wšcheho
 Lubuj Šucha šwjateho,
 Škiž je štrošchtaš šobožneho,
 Šake šwoje šadleschko,
 Šotryž šyta šaklich ludži,
 Škiž tu šhodža w hřěšchnym škudžš,
 Šyta šoždoh' škóštnika
 Ššchiwješč š Wótzej do nješja.

Lubuj Boha wšche wšcheho,
 Šak šam šebje šliššcheho,
 Šošpjeraj tež wšchudžom jeho,
 Štež hdyž njedžakomny šo.
 Šštož šak je najčžješche, dušcha!
 Šubowacž šo tež čži škufcha
 Šnepšchecžela šwojeho,
 Š šdobrym pošchewiň wšchitko šlo.

200lětny jubilej šerbskeje biblije w Budestezach.

(Kónz.)

Zyrkwiny khór, nawjedowany wot f. Kantora a wysch. wučerja Ssmoły, wuspěwa wustojnje to, šhtož wutroba wschěch saczuwajše: „Dženš krašny džen nam šesthadža.“ A móznje šo pschisamkny hlowny kěrlušch — czo. 692 — wožadny: „O Božo, my šmy njethmani k tom' pólnaczu wot tebje.“ Šon dospěwajo prošeshe:

„Šbudž psches to šłowo šasparnych,
Cziń k dobremu naš hotownych
A šdžerž naš w šwojej hnadže!“

Rom. 10, 13—15 bě bibliški šažožk šwjedženškeho přědowanja k. šararja Mjerw, kotrnž bě š Butez pschithwataš, š wožadny, w kotrejž je tohorunja jedny š tny šchtyrioch pscheložerjow přenjeje šerbskeje biblije štkowaš, šarar Jan Wawer. Jeho row na Butežanškim kěrchowje šu šchulške džěczi pěkne wupyšchile ša tutón jubilej, rošwucžene w šchuli wo nadobnym štku, kotrnž je šarar Wawer šobu došonjaš. — Naspomniwšchi do bajow šaplecžene žórlo pschi Czornobosy, tam něhdže w Butežanškich štronach, pošasa na to jene žiwe žórlo, kotrež nješaprahnje, š kotrehož šo žiwa woda žórli: Bože šłowo, biblija. Pschirunujto tutej žórli dnyrbjeshe wušnacž — bohuzel! šo to, šhtož wo přenim žórle pšaczi, podobnje tež wo druhim: Š wjetšcha jenož štari šnaja to žórlo pod Czornobohom a wěrja džiwnyš bajam — tak šu š wjetšcha czi štari czi, kiž šnaja krašne žórlo Božeho šłowa, bibliju, a wěrja, šhtož praji, wěrja wěčnym wěrnoscžam, nam šjewjenym w nim. Tohodla je tola tež Bože šłowo w pruhowanjach lěštokow wobštaš a je hišcže a je nam Šserbam nětko hižo tež 200 lět date w macžernej rěczi. Šserbja maja pěkne hežlo: „Šserbjo, šahowajcže šwěru šwojich wótzow rěcž a wěru.“ Wobkědžbujto šo woni, štari a mlodži? Šhto je nam Šserbam našcha biblija? — Přědaš pschiwola šwjedženškej wožadže, žyšemu šerbskemu ludej — žyly šerbski lud šwjeczi tola lěšča jubilej žyšeje šerbskeje biblije —: „Drohi šerbski ludo, waž šebi šwoju šerbsku bibliju!“ Dweje prašchenje czi pschedpoložu: „Chžyl ty š njedžatom šabnyčž, šhtož šu twoji wótzajo džěšali ša šwój narod?“ — „Chžyl ty pušchczicž, šhtož runje dženkša narod nušnje trjeba?“ — Němški lud šwjeczi 1934 hižo 400lětny jubilej žyšeje němškeje biblije, kotruž jemu da w macžernej rěczi našch rešormator dr. Marcžin Luther. Tež šerbski lud je šebi žadaš Bože šłowo w macžernej rěczi. 100 lět paš nimale je trašlo, přjedy hacž přenje džěle biblije we šwojej macžernej rěczi měješche, kotrež jemu woporniwi mužojo dachu a šažo hišcže 100 lět nimale, přjedy hacž bě 1728 žyšla šerbska biblija wudata. Ale w tnyš lětach do 1728 šu šerbžny šararjo džěšali ša to, šo by šo žedženje luda tola ššoncžnje dopjelnišlo a jich džělo je bylo pošne lubošcže a šwěry, woporniwošcže a nješpróžniwošcže a to w cžažu, kotrnž njebě lóžšchi hacž dženkšišchi. Mjes nimi je byl pschede wschěm Michaš Frenzel. Kaš chžyli a šmėli my jich wopory šabnyčž.

„Lubi Šserbja“, džěšche šwjedženški přědaš, „šladajmy do šwojeje biblije. Tam móžemy šerbski nawušnyčž. Njemėli našch šerbski lud šwoju šerbsku bibliju, kotraž bě jemu lěšštokyškaj došho je šerbskej cžitanšu, njemohš do žyšla wjazny šerbski. A to dnyrbjeli my njedžatomni byčž? Našch dženkšišchi šwjedžen ma byčž něšhto ša dušchu, ša kotruž je šo našch Bóh štaraš, jej dawšchi šwoje šłowo, bibliju. A to trjeba našch

lud, njech tež mlodži hušto došcž nochžedža wjele wo tutym žórle wjedžerž. Nješpušchczmy tohodla loštkomyššlnje, šhtož našch lud trjeba dženkša. Praji šo dženkša hušto, šo mamny ludej hošpodaržny pomhacž, potom budže lěpje. Mam druge mėnjenje. Šdnyž dušchu našcheho luda njehajimy, njemóžemy jemu pomhacž. Tuž rěka: wušchowacž dušchu našcheho luda a šo ša nju štaracž. W našchej bibliji šteji: „O krajo, krajo, šlyšch šłowo toho Anješa!“ Luby šerbski ludo, cziń to, šhtož czi biblija praji a niž to, šhtož czi ludžo powědja! Njech je czi biblija lubšcha hacž druge kniži. Bóh žohnuj wschittkich, kiž šebi jeho šłowo waža; wschittkich štaršchich, šchescžijanške šchule, dawaj šchescžijanškich wučerjow! Bóh žohnuj tutón dženkšišchi šwjedžen še šwojim žohnowanjom!“

„Šswatny, šwjatny, šwjatny je našch Anjes!“ šaklincža š khóra žunjo a wožada šo nutryne šobu modlešche. Anjes šup. Šröhlich pschiwola šwój šhutny poštroš, š kotrymž bě dopošdnja wožadnu štrošit, tež šerbskej wožadže š Anješoweho woštarja. Š kěrlušchom šo šwjedženška wožada modlešche: „Ty Dušo Boži, pomhaj nam!“ Anjes šarar Mjerwa wuškonja tež ššoncžazu woštarnu Božu šklužbu: „Šbóžni šu czi, kiž Bože šłowo šlyšcha a to šame wobarnuja.“ Bě to šłowo, kotrež bu š biblije wožadže a niž jenož wožadže, ale žyšemu šerbskemu ludej šobu date na pučž. Šo by šo našch šerbski lud štajnje šo modliš, šhtož ššoncžejo šwjatocžnošcž šo modlachmy:

Šdžerž šwoje šłowo cžište nam,
Šo by nam šwěža bylo
Na wuškim pučžu k nješbješam,
Naš móznje pošlynišlo,
Nam dašlo trošcht w wschěm cžerpjenju,
Šo w žiwjenju a wumrěcžu
Ššo dowěriny tebi!

Boži dom wopušchcziwšchi šo jubilejna wožada hnyšdom šažo šhromadži, kaž daloko bě ruma, pschi pomnišach, kotrež je šwjatšowne cžišlo našchim cžitarjam na wobrašu pošasašlo. Šastupjer pruškich Šserbow, knjes šarar Malink-Šašowski, wopominašche tu š rjanymi šłowami mužow šerbskeje biblije, kotrymž šmy wulki džak dožni. Njech šmy mašly lud a nimo toho š mješami rošdželeny, psches Bože šłowo cžujemy, šo šmy jedny lud. Šrudne je tohodla, šo w šerbskich wožadach šerbžny kemscherjo wotebėraja, šo šerbske džěczi njekšlyšcha žaneho šerbskeho Božeho šłowa. Šserbski ludo, wotewé šwoju wutrobu ša to, šhtož chže czi našch Bóh dacž na tutym krašnym šwjedženju! Špušchcziš-li šerbsku bibliju, šhubišch pošdložš pod nohomaj! Woštaš šwěry hacž do šmjerče nješdžiwajo wulkeho wotpada w tutym cžažu! Do pschichoda hladašmy, a hnyž to tež še štarošcžiwěj wutrobu dnyrbimny, dha paš tola tež š nutryne proštwu: „Anježe, woštaš pola naš!“ Kaž pošožny Šserb wot rowa nješšupi, šhiba šo je šo modliš, tak tež džakšowna wožada wot tuteju rowow nješ je šchla bjes modlitwy Anješoweje, kotruž šastupjer Drježdžanškich Šserbow wuspěwa.

Drježdžanšny Šserbjo! Ššlyšchach prajicž: „My chžemy Šserbam pošasačž, šhto Šserbja šu!“ A to šu tež pošasašli. Na žyšlyš wulkim šwjedženju wohladachmy šši Šserbowki w rjaněj pnyšchnej narodnej drašcže. A wschě šši bėchu š Drježdžan. Šewak žana, šamo še šerbskeje hole niž! To bě šchłoda a pošrach pschi tutym šwjedženju Bohu k cžescži a šerbskim wótcžinzam k džakej.

W mlodowni šo hnyšdom pschisamkny dalšcha a ššoncžaza šwjedženška šhromadžišna, w kotrejž knjes šarar Bóžž hošczi

ſ bliska a ſ daloka a zply herbski lud ſtrowjeſche. Tež tu wu-
stupi Budeſzczanski thór pod wuſtojnym wodzenjom knjeja
kantora a wuſpěwa nam rjenje: „Tón Knjes mój kwěrnny pa-
ſtýr je“ a „Najrjenſki Jeſu“. Słowne a wažne ſłowa po-
rěčja nam tu knjes wyſchſchi wučer a kantor Hancžka-Por-
ſchiſki wo rjanosći herbskeje biblije, wo herbskej bibliji, do-
zyla wo drohimaj tubloma: Bože ſłowo a maczerne rěč.
Tutón pſchednoſchł woſjewi naſch njedzelnik zply, kaž tu jenož
naſchich cžitarjow na to ledžblivnyh cžinimy. Šchromadžennyh
ſtrowjeſche ſtónčnje hiſchče knjes ſarač Sarjeńt-Rhwaczan-
ſki w mjenje Sserbskeho knihowneho towařtwa a Macžizy
Sserbskeje; wobej towařtwe ſo kwěru wo to prózujetej,
herbskemu ludej ſdžeržecž najdróžſche tubla, Bože ſłowo a
maczerſchčžinu. K tomu pſchida knjes ſarač něſchto wo herbskej
rěčži w herbskej bibliji. Knjes ſarač Bóž ſtónčži tutu ſhro-
madžinu ſ tym, ſ dobom jubilejne wuhotowanja, wěnujo
ſłowa nutrneho džaka wſchěm, kotřiž ſu po ſwojich mo-
žach pomhali ſwjedžen tak rjany wuhotowacz. Džakowacz pač
mějachmy ſo wyſche wſcheho Bohu tomu Knjeſej, kotryž
bě ſo zplym ſwjedženjej dač tak rjenje radžicž. A tuto-
mu Knjeſej mamy njeſchewawajzy džakowni woſtawacz.
Wón je nam ſwoje ſwjate ſłowo dač w naſchej herbskej ma-
czernej rěčži. A ſwój džak wopokaſujemy nanajlepje tak, ſo
ſebi jeho ſłowo w maczernej rěčži, ſo ſebi ſwoju herbsku
bibliju wažimy, wſchědnje w njej pytamy a njeſchewawaj-
zy po njej cžinimy. To budže najſpodobniſchi džak Bohu to-
mu Knjeſej, to budže tež tón džak, nad kotrymž ſo nječmjert-
na duſcha naſchich wótzow raduje w tamnym raju, a ſ tu-
tym džakom ſlužimy my ſebi a ſwojemu ludej najlepje a
najdoſtojniſcho.

Njech, Knježe, twoje ſłowo nam
Je wſchědnje pučnik k njebjeſam!

Gustav-Adolffski ſwjedžen w Rhwaczizach.

Šańdženu njedzeli mějeſche Budyſke Gustav-Adolffſke
towařtwa ſwój lětuſchi ſwjedžen w zyrkwi w Rhwaczizach.
To bě jara derje pſchihotowany a tež kraſnje poradženy
ſwjedžen, na kotrymž bě ſažo widžecž, ſo zply evangeliſta zyr-
kej je wulke Gustav-Adolffſke towařtwa. Zply luba wožada
je džel brata, Boži dom ſo kraſnjeſche w mejiſtej ſelenoſći
ſwjatkownej, a zyrkwinski thór pod knjeſom wyſchſchim wu-
čerjom a kantorom Fiſcherom kaž tež poſawniſtojo wježe-
loſčž kemscherjow powyſchichu. Knjes tajny radžicžel Roſen-
kranz jako pſchedžynda bě pſchitomny. Tež knjes wyſchſchi ſtu-
dijny direktor Eiſenſchmidt, knjes ſarač Rada, knjes měſch-
czanſki rada Bulnheim, knjes wobžedžer fabriki dr. Rein-
hardt a knjes bankowny direktor Weigt jako ſobuſtawny pſched-
žydnictwa běchu ſobu pſchichli.

Sserbski předač ſo na 7. ſchtucžku liſta na Philemona ſa-
ložujo, Gustav-Adolffſke towařtwa khwaleſche jako evangel-
iſkeho rjeka a bratra, jako praweho Philemona, kiž myžli ſ lu-
boſčžu na bratrow a ſtutkuje woporniwje ſa wofſchewjenje
wutrobow. Jeno tajke wulke towařtwa ſamóže powěſčže je
6600 wožadow w roſproſchenju po wſchěm kwěčže hromadžicž
a porňo Philemonej wulki ſtutk luboſčže a pomozy dokonjecž,
bjes kotrehož wožady w zuſbje njemóža wobſtačž.

Němſki předač, knjes ſuperintendenta Tröhlich, wjedže-
ſche ſ bliſkočže do dalokoſčže. Powoľanje evangeliſkeho ſche-
ſčžijaniſtwa: jednotu ducha ſdžeržecž pſches ſwjak měra a je-
dyn druhého njeſčž w luboſčži (Eph. 4, 1—3), to bě porjad
jeho hlubokeho ſwědčženja. Kaž je Jeſuſ chžyl, ſo dyrbi jene

ſtadko a jedyn paſtýr byčž, tak ſu wſchě evangeliſke zyrkwe
dawno w Gustav-Adolffſkim towařtwe ſjednocžene k ſhro-
madnemu ſtutkej luboſčže na wſchěch wožadach w zuſbje. 68
milijonow hriwnow je hačž do lěta 1918 nahromadžennyh
(ſkotnyh hriwnow!), a 3000 Božich domow ſteji, natwarjennyh
je ſčzedriwej pomozy tuteho ſtutka luboſčže.

Na kónzu němſkeje Božeje ſlužby bě hłowna ſhroma-
džina, w kotrejž knjes tajny radžicžel wo wulkim towařtwe
a knjes ſarač Rada wo Budyſkim towařtwe roſprawjeſche.
Kaž hižo na herbskim předowanju ſo ſtutkomnočž D. Panka,
rodženeho Sserba, kiž je pſched krótkim w Lindawje 90 lět
ſtary wumrěl, čžeſčžeſche, tak tež knjes ſarač Rada D. Pan-
kowe kraſne ſłowa naſpomni. Pjenježnu roſprawu knjes di-
rektor Weigt poda. Naſpomni 997 hriwnow darow ſ Budy-
ſchina, ſ kotrychž bě 750 hriwnow Michaliſka wožada naw-
dača. Kaž knjes tajny radžicžel, tak tež knjes wožadny ſarač
Sarjeńt džač wupraji ſ wſchitku luboſčž, kotraž je ſo we
Rhwaczanſkej wožadže tak rjenje ſjewiła. Zyrkej tola njeje
morwa, ale žiwa, a Gustav-Adolffſke towařtwa ſbudžuje wje-
keľoſčž, hdžežkuli jeho ſaſtupjerjo pſchithadžeja. Bóh pomhaj
dale, ſo tak woſtanje!

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— **Předařſka konferenca.** Šsrjedu po ſwjatkach herbska
předařſka konferenca po ſwucženym waſchnju ſwoje poſedže-
nje wotmě. Poľnolicžbni njeběchmy ſaſtupjeni, mnohy běchu
ſadžewani, jedyn ſ tym, tamny ſ druhim. Wožebje wobžaro-
wachmy, ſo njemóžeſche naſch luby pſchedžynda thorowatoſčže
dla mjes nami byčž. Tuž ſo tež wažniſchich wuradžowanjom
wſdachmy, kaž wulzy wažneje wězy ſaľožujomneho herbskeho
ſwjakſka a herbskich ſpěwarſkich. Šariadowanje ſaſtupowanja
w herbsko-němſkich wožadach, w kotrychž njeje herbskeje rěčže
móžny duchowny, nam wjazy a wjazy ſtaroſčžow cžini, ma
ſo pač ſtačž, a to ſ pomozy zyrkw. wyſchnoſčže. Naſch luby
pſchedžynda bě myžlicžku wuprajič, ſo herbski ſeminar ſkoži,
ſchtož wſchitzy wobžarowachmy; wobſamkny ſo, ſo by ſo wón
proſyl, jón dale wobſchowacz. Roſſchěrjenje a ſpěchowanje na-
ſcheho njedželiſkeho kopjenka Pomhaj Bóh ma ſo ſe wſchěmi
mozami ſtačž, a nadžijomnje budže wuſpěch hiſchče lepſchi
hačž dotal, wožebje hdžž ſo naklad tak prózuje. Wſchelake
ſ tym ſwižowaze praſchenja ſo roſpominachu a pſhecžja ſo
wuprajiču. Dolež je bibliſki ſwjedžen w Budeſtežach byl a
tehorunja Gustav-Adolffſki ſwjatu Trojizu w Rhwaczizach,
tehorunja najſterje w přenim tydženju póżnjenja w Budy-
ſchinje ſwjedžen žónſkeje ſcheſčžijaniſkeje młodžiny, kiž ſo ſa
ſwjedžen ſnutſkowneho mižionſtwa wobhladuje, lěčka ſwje-
džen ſa ſnutſkowne mižionſtwa w Šserbach wupadnje.

Š **Kluſka.** Šańdženu njedzeli běſche naſchu wožadu po-
ſawnowy thór Budeczaniſkeje wožady wopntak. We woběmaj
Božimaj ſlužbomaj nam pod wjedniſtwom ſwojeho dirigen-
ty, k. wučerja Tjeľta, modlitwu wot Glucka a motettu „Knje-
že, twoja dobrota“ na poſawnach pſchednjeke a tež ſpěwanje
kěrluſchow pſchewodžeſche. Mjes woběmaj Božimaj ſlužbo-
maj na kěrchowje pſched pomnikom poſawniſtojo trojaki kěr-
luſch dujachu, ſchtož wožebje rjenje kincžeſche. Tak běſche to
natwarjaza ſlužba, kotruž jena wožada drugej poſčicžeſche;
a poſawniſtojo ſu ſebi džak wožady ſažlužili.

Wiſtowanje: M. we L. ſa 2. po ſwj. Tr. — R. w R.
ſa 3. po ſwj. Tr. — R. we L. ſa 4. po ſwj. Tr.

Šaſtupny ſamoſwity redaktor: ſarač R i o t a w Rakežach